

Sygn. akt. IV Ka 5/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Adam Sygit

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2014 roku

sprawy **A. H. i T. W.**

obwinionych o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obwinionych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 9 października 2013 roku sygn. akt XIV W 4906/12

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw postępowanie umarza; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. N. i adw. W. M. - Kancelarie Adwokackie w B. kwoty po 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę świadczoną na rzecz obwinionych w postępowaniu odwoławczym; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 5/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 9 października 2013 roku, wydanym w sprawie XIV W 4906/12, obwinionych A. H. i T. W. uznano za winnych tego, że w okresie od 13 stycznia 2012 roku godzina 14:00 do 16 stycznia 2012 roku godzina 12:00 przy T.w miejscowości M. gmina O., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży szyny kolejowej o symbolu (...) (...) (...) o długości około 320 cm, powodując stratę w kwocie 129 złotych na szkodę (...) Spółka Akcyjna przy ulicy (...) w W., tj. za winnych popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierzono im kary grzywny w kwotach po 150 złotych. Ponadto zwolniono obwinionych od kosztów postępowania, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Od powyższego orzeczenia apelację wnieśli obrońcy obu obwinionych kwestionując prawidłowość zapadłego rozstrzygnięcia w zakresie przypisania im odpowiedzialności za przedmiotowe wykroczenie. Podnieśli, iż był to efekt obrazu przepisów postępowania a polegającej na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść obwinionych oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionych, a obrońca A. H. ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje – wywołując postępowanie odwoławcze, a w jego ramach instancyjną kontrolę zaskarżonego wyroku – musiały prowadzić ostatecznie do uchylenia wyroku i umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu.

W niniejszej sprawie czyn zarzucany i ostatecznie przypisany obwinionym miał miejsce w okresie od dnia 13 stycznia 2012 roku do dnia 16 stycznia 2012 roku (k. 9-11, 15, 17, 20), zatem z upływem dnia 16 stycznia 2014 roku – zgodnie z treścią przepisu art. 45 § 1 k.w. – ustała już karalność tego czynu. Zgodnie bowiem z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli – jak w niniejszej sprawie - w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Zważywszy jednak, że negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności zaistniała dopiero po przeprowadzeniu postępowania przez sąd I instancji i wydaniu w dniu 9 października 2013 roku nieprawomocnego orzeczenia sąd odwoławczy dokonał analizy materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w sprawie oraz zbadał zasadność zarzutów postawionych w apelacji, skoro skarżący domagali się uniewinnienia obwinionych. Poddana analizie i ocenie całość ujawnionych okoliczności sprawy, pozwalała Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy na przypisanie zawinienia obu podsądnym. Do powyższego stwierdzenia uprawnia lektura akt sprawy oraz pisemnych motywów wyroku. W sporządzonym uzasadnieniu wskazano w sposób rzeczowy i wystarczający, którym dowodom przydano walor wiarygodności i dlaczego przypisano zawinienie tego wykroczenia. Jednocześnie w toku rozpoznawania sprawy nie uchybiono przepisom prawa procesowego i rozstrzygnięcie zostało oparte na materiale dowodowym wystarczającym dla podjęcia prawidłowego orzeczenia. Powyższe skutkuje konkluzją o wydaniu zasadnego – na dzień orzekania – rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy.

Jednoznacznie bowiem ustalono, że obwinieni, działając w warunkach porozumienia, dopuścili się wykroczenia zaboru w celu przywłaszczenia cudzego mienia ruchomego. Ich przyznanie się na początkowym etapie postępowania było zgodne i jednoznaczne. Słusznie zakwestionowano wiarygodność późniejszych wyjaśnień i okoliczności mających kwestionować sprawstwo i zawinienie. Rozważania przedstawione w części motywacyjnej orzeczenia sąd odwoławczy w pełni akceptuje i odwołuje się do nich, uznając tym samym za zbędne ich powtarzanie. Jednocześnie w argumentacji skarżących nie ujawniono podstaw aby zakwestionować zasadność orzeczenia pierwszoinstancyjnego.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Bydgoszczy nie znajdując podstaw do zakwestionowania dokonanych przez sąd I instancji ustaleń o winie, jednakże wobec wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej, zaskarżony wyrok uchylił i postępowanie w sprawie umorzył zgodnie z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 118 § 2 k.p.w. stanowiącego, że w razie (...) umorzenia postępowania w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa (...). Jednocześnie, na rzecz obrońców ustanowionych z urzędu, zasądzono koszty udzielonej a nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obu obwinionym w postępowaniu odwoławczym.